

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **Albert Česká republika, s.r.o.**, IČ: 440 12 373
se sídlem Radlická 520/117, Jinonice, 158 00 Praha 5
zastoupen Mgr. Renatou Hrdličkovou Fíkovou, advokátkou
se sídlem Medunova 2947/1, 155 00 Praha,

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
se sídlem Štěpánská 796/44, Nové Město, 110 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. září 2024, č. j. ČOI
118600/24/O100/H1/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického ze dne 20. 2. 2024, č. j. ČOI 24037/24/2700. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 24 odst.

7 písm. a) a písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále také „ZOS“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, zejména v jakém je žalobci vytýkáno porušení § 12a ZOS, čímž měla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. S ohledem na nejasný výklad čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli (dále také „Směrnice“), který byl transponován § 12a ZOS, žalobce navrhuje položení předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie (dále také „SDEU“).

II. Žalobní tvrzení

3. Rozhodnutí je dle žalobce založeno na nesprávném posouzení § 12a ZOS a je proto nezákonné, a to z následujících důvodů: 1. Žalobce je sankcionován za nesplnění neexistujících povinností. 2. Jednání nemůže být přestupkem, protože nebyla naplněna formální stránka přestupku. 3. Jednání nemůže být přestupkem, protože nebyla naplněna materiální stránka přestupku. 4. I pokud by jednání bylo přestupkem, žalobce by byl odpovědnosti za přestupek zproštěn. 5. I pokud by jednání bylo přestupkem, jedná se o trvající přestupek. 6. I pokud by žalobce nebyl zproštěn odpovědnosti za přestupek, uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. 7. Žalovaný nepřihlédl k průzkumu veřejného mínění, který předložil žalobce. 8. Řízení bylo zatíženo procesními vadami. 9. Rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a je proto nepřezkoumatelné.

K jednotlivým bodům žalobce uvádí:

1. Žalobce je sankcionován za nesplnění neexistujících povinností

4. Žalobce uvedl, že byl uznán vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, kterého se dopustí prodávající tím, že „informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008“. Žalobce měl porušit § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, protože spotřebitele pravdivě neinformoval o nejnižší ceně zlevněných výrobků, za kterou tyto výrobky nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Bylo mu vytýkáno to, že procentuální výši slevy nevztahoval primárně, k nejnižší ceně, ale k ceně, za kterou zboží běžně nabízí k prodeji a že „nepovinný“ údaj o běžné ceně byl uveden výrazněji než údaj o nejnižší ceně. Žalobce však nebyl povinen vztahovat procentuální výši slevy primárně k nejnižší ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný, jelikož takovou povinnost žalobci nestanoví žádný závazný právní předpis. Obdobně, vzhledem k tomu, že žádný závazný právní předpis nestanoví bližší podmínky pro uvedení informace o nejnižší ceně, zejména velikost písma, žalobce nebyl povinen uvést informace o nejnižší ceně výrazněji než informace o běžné ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný.
5. Rozhodnutí žalovaného tak považuje za nezákonné, protože žalobce povinnost dle § 12a ZOS splnil, jak je uvedeno dále.
6. Dle § 12a odst. 1 písm. a) ZOS platí, že: „Informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.“
7. Z § 12a ZOS (a to i ve spojení s § 12 ZOS, na který odkazuje žalovaný) je dle žalobce zřejmé, že:

- U zlevněných výrobků musí být uvedena informace o nejnižší ceně, což žalobce splnil, jak je patrné přímo z rozhodnutí.
 - Nemusí být uvedeno procentuální vyjádření slevy vzhledem k nejnižší ceně, což žalobce přesto uvedl, jak je patrné přímo z rozhodnutí.
 - Není zakázáno uvádět jiný referenční údaj než nejnižší cenu a vztahovat k němu procentuální výši slevy.
 - Způsob uvedení informace o nejnižší ceně není blíže upraven, je proto nutné respektovat pouze obecná pravidla poskytování informací spotřebitelům, která žalobce respektoval, což nerozporuje ani žalovaný.
 - Proto je možné vztahovat slevu primárně k jinému referenčnímu údaji než k nejnižší ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují.
 - Též je možné uvést informace o jiném referenčním údaji výrazněji než informace o běžné ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují.
 - Pojem „sleva z ceny“, jak je uveden v čl. § 12a ZOS není v žádném závazném předpisu úžeji definován. Proto je slevou dle jazykového výkladu jakákoliv redukce ceny oproti bezprostředně předcházející prodejní ceně, a to i v případě, že cena po slevě je vyšší než nejnižší cena. Žalobce tak dle pozitivní právní úpravy může jako slevu prezentovat snížení ceny oproti ceně předcházející i v případech, že cena po slevě je vyšší než nejnižší cena, doplnili takové sdělení o informaci o nejnižší ceně a eventuálně procentnímu vyjádření finální ceny vůči nejnižší ceně.
8. Žalobce považoval za jednoznačné, že povinnost dle § 12a ZOS je splněna, pokud je u zlevněného výrobku uvedena též informace o nejnižší ceně, a to v souladu s obecnými pravidly informování spotřebitelů o cenách. Žalobce tedy povinnosti dle § 12a ZOS splnil už jen tím, že u zlevněného výrobku řádně uvedl informaci o nejnižší ceně. Procentuální vyjádření slevy se proto nemusí vztahovat primárně k nejnižší ceně, ale žalobce je oprávněn vztahovat výši slevy primárně k běžné ceně. Žalobce naopak není povinen uvést informace související s nejnižší cenou výrazněji než informace související s běžnou cenou.
9. Žalobce uvedl, že žalovaný povinnost uvádět procentuální vyjádření slevy primárně z nejnižší ceny a uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem dovozuje z výkladových pokynů ke Směrnici vypracované Evropskou Komisí. Pokyny však nejsou závazným pramenem práva. To ostatně plyne i z čl. 23 Metodických pokynů pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství České republiky v Evropské unii, dle kterého: „V implementačních předpisech se zohledňují doporučení nebo jiné právně nezávazné předpisy sekundárního práva, které doplňují nebo vykládají závazné předpisy sekundárního práva implementované do těchto předpisů. Implementace ostatních doporučení nebo jiných nezávazných předpisů sekundárního práva se ponechává na rozhodnutí gestora.“ Pokud tedy nebyly pokyny reflektovány v ustanovení § 12a ZOS, nelze je dle výše uvedených metodických pokynů vlády bez dalšího činit pramenem českého práva. Dále se pokyny vztahují ke Směrnici, u níž samotné je vyloučen přímý účinek ve vztahu k soukromým subjektům včetně žalobce. I pokyny ale výslovně umožňují uvádět jinou referenční hodnotu než nejnižší cenu a vztahovat k ní výši poskytnuté slevy. Ani na základě teleologického výkladu však nelze dovodit existenci povinností, za jejichž nesplnění je žalobce sankcionován. Sám žalovaný v rozhodnutí uvádí, že „Požadavkem ust. § 12a odst. 1 ZOS je pouze to, aby při informování o slevě byl

spotřebitel též řádně seznámen s nejnižší cenou.“ Obdobně dle důvodové zprávy k novele ZOS platí, že cílem § 12a ZOS: „je posílení transparentnosti při informování spotřebitelů o poskytovaných slevách výrobků a zabránit tak umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.“ Je tedy zřejmé, že účelu § 12a ZOS bude dosaženo bez dalšího i tehdy, pokud prodávající u zlevněných výrobků uvede pouze informaci o nejnižší ceně. V takovém případě bude spotřebitel „řádně seznámen s nejnižší cenou a bude moci posoudit, zda došlo k umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.“ I z teleologického hlediska proto žalobce veškeré povinnosti dle § 12a ZOS splnil už jen tím, že u zlevněných výrobků řádně uvedl informace o nejnižší ceně. Nad rámec právních předpisů k nejnižší ceně vyjádřil i procentuální výši slevy. Spotřebitel tak mohl snadno zjistit, jaká byla nejnižší cena a jaká je výše slevy vzhledem k Nejnižší ceně. Porovnáním poskytnutých informací o Nejnižší ceně a Běžné ceně mohl spotřebitel zjistit, jestli cena daného výrobku byla uměle navýšena.

10. Je proto zřejmé, že jiná uvedená cena nejnižší cenou být nemohla, ale muselo se jednat o jinou referenční hodnotu. Spotřebitel ani nepředpokládal, že výrazněji uvedená cena je právě nejnižší cena. Vzhledem k tomu, že povinnost informovat o nejnižší ceně byla do právního řádu uvedena s účinností od 6. 1. 2023, nemůže se jednat o zavedenou cenovou komunikaci, na kterou je spotřebitel zvyklý – což ostatně uznává sám žalovaný. Spotřebitel proto nemohl primárně předpokládat, že výrazněji uvedená cena je nejnižší cenou, když se jedná o nově zavedenou povinnost. Zákonodárci přitom nic nebránilo výslovně vymezit bližší požadavky na způsob cenové komunikace, pokud by takové pravidlo zamýšlel zavést. Ani z hlediska systematického výkladu nelze dovodit povinnost uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem. Pokud takovou povinnost ZOS ani jiný právní předpis nestanoví, bylo to úmyslem zákonodárce. Jinak by způsob uvedení informací blíže reguloval, jako učinil v řadě jiných případů.
11. Žalobce dovodil, že pokud žádný právní předpis způsob sdělení informací o nejnižší ceně ani velikost písma neupravuje, zákonodárce zřejmě nepovažoval za nezbytné do této problematiky jakkoliv zasahovat. Je proto na uvážení žalobce, jakým způsobem informace o nejnižší ceně sdělí, přičemž je korigován pouze obecnými požadavky právních předpisů, které však žalobce dodržuje. Žalovaný tak dle žalobce dotváří právo v rozporu s obecnou zásadou subsidiarity vyplývající z § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a porušuje ústavně zakotvenou zásadu legální licence uvedenou v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Je tak zřejmé, že žalobcem provedený výklad § 12a ZOS je správný. Žalobce tak odkázal na zásadu in dubio pro libertate, in dubio mitius a in dubio pro reo. Proto, i pokud by bylo možné připustit správnost výkladu zastávaného žalovaným, dle zásady in dubio pro libertate je třeba upřednostnit výklad práva ve prospěch žalobce jako soukromého subjektu.
12. Žalobce dále upozornil na rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Landgericht Düsseldorf – Německo) ze dne 26. 9. 2024, který uvádí, že „Článek 6a odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019 musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku.“

13. Dále uvedl, že pokud jde o případy vyjmenované v částech 2., 4. a 8. bodu 2) výroku I. prvostupňového rozhodnutí, kdy nejnižší cena neodpovídala skutečné nejnižší ceně, jednalo se o ojedinělé případy pochybení při zavádění nové cenové komunikace. V těchto případech žalobce připouští, že došlo k uvedení nesprávných údajů v jinak správně nastavené cenové komunikaci, která je zcela v souladu se zákonem.

2. K nenaplnění formální stránky přestupku

14. S odkazem na ust. § 5 a ust. § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „ZOP“), žalobce konstatoval, že vzhledem k tomu, že jeho jednání není protiprávní, nemůže se jednat o přestupek, což potvrzuje i komentářová literatura - „Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani škodlivé pro společnost. (...) Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost (NSS 5 As 10/2011).“

3. K nenaplnění materiální stránky přestupku

15. Žalobce uvedl, že popsané jednání nemůže být přestupkem též proto, že nesplňuje materiální znak přestupku dle § 5 ZOP, tj. jeho společenskou nebezpečnost. Žalovaný dále nesprávně uvádí, že žalobce klamal spotřebitele ohledně výše slevy. Toto tvrzení je však zjevně nepravdivé, jelikož spotřebitelé měli k dispozici veškeré informace požadované právními předpisy včetně informace o nejnižší ceně. O absenci jakékoliv společenské škodlivosti jednání žalobce svědčí též skutečnost, že žalobce neeviduje jediný případ, kdy by se zákazník proti způsobu cenové prezentace výrobků ohradil.

4. K případnému zproštění odpovědnosti

16. Žalobce na základě shora uvedeného považoval za zřejmé, že přestupek nespáchal, resp. ani nemohl spáchat. Pro případ, že by soud dospěl k opačnému závěru, žalobce dále uvádí, že za přestupek neodpovídá. Dle § 21 odst. 1 ZOP platí, že: „Právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“ Žalobce takové úsilí vynaložil, když v době před účinností zákona aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti, účastnil se odborných debat i kulatých stolů a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků. Novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů. Přizpůsobení slevové komunikace novým požadavkům zákona představuje přitom pro žalobce finančně i časově náročný proces. S jeho realizací proto bylo třeba započít ještě v průběhu legislativního procesu, neboť samotná legisvakancí lhůta o délce 30 dnů objektivně nepostačovala. Žalobce se proto včas snažil získat, mimo jiné, od žalovaného ucelené výkladové stanovisko k § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Žalobci však i přes jeho opakovanou snahu byly poskytnuty pouze základní informace, ze kterých nebylo možné dovodit, jak by měl nově zaváděnou povinnost promítnout do stávající cenové komunikace, aby ji žalovaný považoval za souladnou s právními předpisy.

5. K trvajícím přestupkům

17. Žalovaný i prvostupňový orgán dle žalobce pochybili, pokud jimi vytýkané jednání žalobce neposoudili jako trvalý přestupek. Dle § 8 ZOP, se trvalým přestupkem rozumí mj. takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu. Dle komentářové literatury pak: „Trvalému deliktu nasvědčuje použití nedokonavého vidu slovesa, například „provozuje“ ... nebo „prodává“ či „vydává“. Také je třeba posoudit povahu a podstatu přestupku, a zejména charakteristiku objektivní stránky přestupku, kdy pro trvalý přestupek svědčí určitá míra trvalosti...“ Uvedené závěry pak potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č.j. 8 As 17/2007 – 135. Při aplikaci výše uvedených závěrů na případ žalobce pak platí, že:
- Žalobce po účinnosti novely ZOS zavádějící povinnost dle § 12a zvolil určitou formu cenové komunikace co se týče umístění a velikosti zobrazení nejnižší ceny a běžné ceny.
 - Tuto cenovou komunikaci žalobce nastavil a udržoval ve všech svých provozovnách a ohledně veškerého svého sortimentu stejně.
 - Tuto cenovou komunikaci pak nijak neobnovoval ani neměnil.
 - Výše uvedené je pak ostatně mezi stranami nesporné, kdy žalobci není kladeno za vinu, že by u určitých vybraných produktů vedl jinou cenovou komunikaci. Naopak žalovaný sám

v rozhodnutí přiznává, že žalobce se (údajně) dopouští zcela totožných porušení, za které je sankcionován.

6. K nepřiměřené výši pokuty

18. Smluvní pokuta je dle žalobce nepřiměřeně vysoká zejména s ohledem na to, že:
- Je nejednoznačné, zda závazné právní předpisy skutečně ukládají povinnosti, za jejichž nesplnění žalovaný žalobce sankcionuje.
 - Cenová komunikace žalobce není způsobilá klamat spotřebitele.
 - Žalovaný neposkytl žalobci potřebnou součinnost k přenastavení cenové komunikace s ohledem na nově zavedenou povinnost uvádět informace o nejnížší ceně.
 - Povinnost uvádět informace o nejnížší ceně byla do právního řádu zavedena s nepřiměřeně krátkou legisvakancí lhůtou.
19. Žalobce připomněl, že cenová komunikace žalobce je centrálně nastavena, a je proto zcela totožná na všech prodejnách, což je skutečnost, s níž byl žalovaný opakovaně seznámen v procesních podáních žalobce. Proto i kontrolní zjištění včetně případných nedostatků musejí být stejná napříč celou prodejní sítí. Žalobce však při centrálním nastavování cenové komunikace jednal v dobré víře v to, že postupuje zcela v souladu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepřihlédl k uvedeným okolnostem jako k okolnostem polehčujícím a centrální nastavení cenové komunikace nesprávně vyhodnotil jako přitěžující okolnost, žalobce žádá soud, aby nepřiměřeně vysokou pokutu snížil.

7. K průzkumu veřejného mínění

20. Žalobce uvedl, že v rozsudku Soudního dvora EU („SDEU“) ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, SDEU připustil, že v případě obtíží s posouzením klamavé povahy jednání podnikatele je vhodné provést průzkum veřejného mínění či znalecký posudek pro účely posouzení toho, jak velká část spotřebitelů vnímá praxi jako nekalou. Tento přístup pak potvrdil i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2022, č.j. 6 As 186/2021 – 28).
21. Dle žalobce měl žalovaný vzít žalobcem předložený průzkum veřejného mínění (Průzkum cenové kalkulace) v potaz minimálně při úvahách o výši sankce a společenské nebezpečnosti vytýkaného jednání a dále též při posuzování splnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku.
22. Přitom z tohoto průzkumu plyne, že:
- se jej účastnilo 798 respondentů, kteří alespoň 1x měsíčně nakupují v prodejnách žalobce (žalobce si není vědom, že by žalovaný obdržel stejné množství podnětů od spotřebitelů);
 - dotazování proběhlo v červnu 2023, tedy již půl roku po účinnosti novely ZOS, kdy mohl být prostor, aby se spotřebitelé s novou úpravou seznámili;
 - pouze 6 % respondentů uvedlo, že cena za posledních 30 dní by rozhodně měla být uvedena u potravin, které jsou v akci.
23. Žalovaný pak průzkum veřejného mínění žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil, ani neuvedl, proč by neměl být součástí posouzení věci žalovaným. S ohledem na absenci stížností spotřebitelů na cenovou komunikaci žalobce i na skutečnost, že žalovaný kontroly zahajuje z úřední povinnosti, nikoliv na základě podnětů

spotřebitelů, má přitom průzkum vysokou vypovídající hodnotu o případné klamavosti cenové komunikace žalobce. Klamavost je totiž třeba posuzovat právě z hlediska spotřebitelů. Pokud pro spotřebitele není cenová komunikace žalobce klamavá, nelze její klamavost dovodit pouze na základě ojedinělého a nepodloženého názoru žalovaného. Jelikož se žalovaný i prvostupňový orgán nedostatečně vypořádali s průzkumem veřejného mínění žalobce, zatížili řízení vadou, která odůvodňuje zrušení jejich rozhodnutí.

8. K procesním vadám řízení

24. Dle judikatury však platí, že z důvodu zásady procesní ekonomie by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu a pokud spolu úzce souvisejí. Přestože žalobce navrhoval spojení všech souvisejících řízení již v odvolání, žalovaný řízení ke společnému řízení nespojil. Společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, je tak procesní vadou a v rozporu se zásadami procesní ekonomie.

9. K nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí

- Žalovaný dle žalobce neuvedl, z jakého závazného právního předpisu dovozuje povinnost vztahovat výši slevy primárně k nejnižší ceně a uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem.
- Protože žalovaný neuvedl žádnou existující povinnost, kterou by žalobce porušil, není zřejmé, na základě čeho dovozuje, že jednání žalobce je protiprávní.
- Žalovaný se blíže nezabýval společenskou škodlivostí jednání žalobce.
- Žalovaný se blíže nezabýval okolnostmi zprošťujícími žalobce odpovědnosti za přestupek.
- Žalovaný se blíže nezabýval polehčujícími okolnostmi při stanovení výše pokuty.
- Žalovaný se nezabýval spojením souvisejících řízení do společného řízení.

10. Návrh na položení předběžných otázek

III. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný v návaznosti na rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330/23 považoval za zřejmé, že sleva z ceny zboží musí být odvozena z nejnižší ceny, neboť o slevu z ceny se může jednat pouze v případě, pokud je prodejní cena nižší než nejnižší cena. V případě, že je sleva z ceny stanovena na základě jiné ceny než nejnižší ceny, odporuje to čl. 6a směrnice o cenách, resp. ust. § 12a ZOS. Závěry SDEU považoval žalovaný za jednoznačné a poskytující odpovědi na nejasnosti ve výkladu dané povinnosti. Žalovaný tedy nepovažoval položení navrhovaných předběžných otázek za potřebné. V odůvodnění rozsudku se mimo jiné uvádí: „Výklad čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6 v tom smyslu, že by v oznámení o slevě stačilo uvést „předchozí cenu“ ve smyslu odstavce 2 tohoto článku, aniž by tato cena představovala skutečný základ pro výpočet výše takové slevy, by přitom mohl, jak uvedly zejména maďarská, nizozemská a norská vláda ve svých písemných vyjádřeních, ohrozit tyto cíle, zejména pak cíl zvýšit informovanost spotřebitelů, který vyžaduje, aby informace o cenách a o metodách výpočtu oznamované slevy byly zcela jednoznačné. Kromě toho, pokud jde o zvláštní cíle sledované uvedeným článkem 6a, ten má, jak uvádějí pokyny z roku 2021 a jak zdůraznily česká a polská vláda, jakož i Komise ve svých písemných vyjádřeních, zabránit obchodníkům, aby spotřebitele uváděli v omyl tím, že

zvýší cenu uplatňovanou před oznámením slevy, a inzerovali tak jejich nepravdivou výši. Výklad čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6 v tom smyslu, že by v oznámení slevy stačilo uvést „předchozí cenu“ ve smyslu odstavce 2 tohoto článku jako pouhou informaci, aniž by ale taková sleva byla ve skutečnosti určena na jejím základě, by přitom v rozporu s tímto specifickým cílem umožnil obchodníkům uvádět spotřebitele v omyl inzerováním slev neodpovídajících realitě, což by bylo v rozporu se samotným cílem článku 6a. Z toho plyne, že k tomu, aby byl respektován zvláštní cíl článku 6a směrnice 98/6 i cíle sledované touto směrnicí obecně, musí být čl. 6a odst. 1 a 2 vykládán v tom smyslu, že v oznámení slevy z prodejní ceny zboží musí být výše této slevy stanovena na základě „předchozí ceny“ tohoto zboží ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku. Z toho vyplývá, že prodejní cena zboží prezentovaná v oznámení jako snížená nemůže být ve skutečnosti stejná jako „předchozí cena“, či dokonce vyšší.“

26. Z výše uvedeného je pak zcela zřejmé, že sleva z ceny zboží musí být odvozena z nejnižší ceny. Jinými slovy o slevu z ceny se může jednat pouze v případě, pokud je prodejní cena nižší než nejnižší cena. V této souvislosti žalovaný citoval i další část daného rozsudku Soudního dvora Evropské unie: „Zatřetí, jelikož článek 6a směrnice 98/6 specificky upravuje aspekty týkající se uvádění předchozí ceny v oznámení o slevě a její definice, musí být obchodní praktika ve vztazích mezi obchodníky a spotřebiteli, která spočívá v uvádění slev, jejichž výše není stanovena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku, posuzována na základě tohoto článku, jak byl vyložen v bodech 24 a 27 tohoto rozsudku, a nikoli na základě ustanovení směrnice 2005/29, jak vyplývá z jejího čl. 3 odst. 1 a 4 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. července 2016, Citroën Commerce, C-476/14, EU:C:2016:527, body 42 až 45).“ V případě, že je sleva z ceny stanovena na základě jiné ceny než nejnižší ceny, odporuje to čl. 6a směrnice o cenách, resp. ust. § 12a ZOS. Tyto závěry jsou jednoznačné a poskytují odpovědi na nejasnosti ve výkladu dané povinnosti. Žalovaný tedy nepovažuje položení navrhovaných předběžných otázek za potřebné.
27. S námitkami žalobce, že v napadeném rozhodnutí nebyly vypořádány všechny jeho námitky uplatněné v odvolání, žalovaný nesouhlasil. Poukazoval na to, že správní orgán se nemusí vypořádat jednotlivě s každou vznesenou námitkou, rozhodnutí však musí obsahovat ucelenou argumentaci na podporu závěrů správního orgánu. Nesouhlas žalobce s argumentací správního orgánu neznamena, že by se správní orgán s nějakou námitkou nevypořádal.
28. Žalovaný je přesvědčen o správnosti a zákonnosti svého výkladu ust. § 12a ZOS, jak je popsán v napadeném rozhodnutí. Tento výklad byl navíc potvrzen i Soudním dvorem Evropské unie. Podle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Pokud prodávající informuje spotřebitele o slevě, musí ho seznámit s nejnižší cenou, za kterou výrobek nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Sleva z ceny navíc musí být odvozena z nejnižší ceny. Jedině tak je možné naplnit smysl a účel dané právní úpravy.
29. U výrobku by se tedy měly nacházet informace o aktuální nabídkové ceně, příp. dalších cenách podle cenových předpisů (např. měrné ceně), a dále informace o nejnižší ceně. Jiné cenové informace u výrobků nemusí být uvedeny. Žalovaný je pak toho názoru, že pokud prodávající u výrobků uvádí jakékoli další cenové údaje, neměly by tyto vést k

nepřehlednosti sdělovaných informací a neměly by snižovat pozornost spotřebitele, pokud jde o informace, jejichž uvedení je vyžadováno platnými právními předpisy.

30. K tomu lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2022, č. j. 25 Ad 5/2021-32: „Krajský soud má současně za to, že požadavek § 12 zákona o ochraně spotřebitele na jasnou informaci o konečné ceně výrobku nemá za účel zaplavení spotřebitele více informacemi, které by naopak svou mnohostí mohly spotřebitele zmást. Účelem předmětného ustanovení je, aby zákazník měl okamžitou přesnou, správnou a nezavádějící informaci o ceně konkrétního výrobku.“ Stejně tak lze dle žalovaného říci, že v souvislosti s informováním spotřebitele o nejnižší ceně podle ust. § 12a ZOS by nemělo docházet k zahlcení cenovky celou řadou dalších údajů, které ve výsledku povedou k tomu, že se spotřebitel bude obtížně orientovat ve vztazích mezi těmito údaji a nebude tak mít jasnou představu o výhodnosti poskytované slevy. Z hlediska plnění ust. § 12a ZOS postačuje uvést nejnižší cenu, uvedení procentuálního vyjádření slevy a jiných referenčních cen je pak iniciativou samotných prodávajících. Při uvádění takových dalších (právními předpisy nevyžadovaných) údajů však nesmí docházet k matení spotřebitele, nesmí být snižována pozornost spotřebitele, pokud jde o informace vyžadované právními předpisy. V opačném případě může být takové jednání vyhodnoceno jako porušení ust. § 12a ZOS, popř. porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik. Žalovaný tak nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že by žalobce spotřebitele informoval v souladu s obecnými pravidly informování spotřebitelů o cenách.
31. Žalovaný považoval důležité zmínit, že při informování spotřebitele musí být respektována určitá kvalita poskytovaných informací i způsobu, jakým jsou spotřebiteli informace sdělovány. Žalovaný k tomuto odkázal na judikaturu týkající se plnění jiné informační povinnosti, a sice povinnosti podle ust. § 9 odst. 1 ZOS ve znění účinném do 5. 1. 2023 (informace o vlastnostech prodáváných výrobků). Jako porušení ust. § 9 odst. 1 ZOS ve znění účinném do 5. 1. 2023 byly posuzovány případy, kdy prodejce ojetých vozidel uváděl stav tachometru, který neodpovídal počtu skutečně ujetých kilometrů, popř. stav tachometru neověřoval, aniž by o tom spotřebitele informoval. Konkrétně lze zmínit rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 10 A 184/2014-57 (potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 298/2016-52), ve kterém se uvádí: „Žalobce byl tedy jako prodávající povinen postupovat v souladu s požadavkem odborné péče, kterou se podle ust. § 2 odst. 1 písm. o) zákona o ochraně spotřebitele rozumí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat, a která odpovídá poctivým obchodním praktikám a obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti. Tento požadavek zahrnuje i ověřování informací, kterých se odvolateli o prodáváných výrobcích dostalo. Prodejce by tedy měl vyvinout maximální úsilí pro ověření údaje na tachometru a s výsledky takového ověřování by měl být spotřebitel zřetelně, srozumitelně a jednoznačně seznámen, a to současně s podáním informace o stavu tachometru. Jedině takovým způsobem lze splnit povinnost danou ust. § 9 odst. 1 ZOS. Pokud tedy prodejce nemá možnost dostatečně ověřit, zda stav tachometru odpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů, musí toto sdělit spotřebiteli současně s uvedením informace o stavu tachometru.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku, kterým byl potvrzen výše citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, konstatuje: „Není totiž pochyb o tom, že počet ujetých kilometrů je podstatným parametrem prodáváného ojetého automobilu. Zdejší soud se charakterem informační povinnosti prodejce zabýval např. v rozsudcích ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015 - 56, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 - 36, anebo ze dne 27.

9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 - 36. Dle citovaných rozsudků lze přitom na prodejce ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele klást jen rozumné požadavky, které jsou přiměřené okolnostem daného případu. Stav tachometru je ovšem údajem pouze orientačním a nelze z něj bez dalšího vycházet. Je tedy nutné, aby prodávající zjišťoval skutečnosti, které ve svém souhrnu a vzájemných souvislostech podávají informaci o počtu ujetých kilometrů.“
32. Obdobným způsobem je třeba dle žalovaného nahlížet i na plnění informační povinnosti podle ust. § 12a ZOS. Nelze akceptovat, aby prodávající zahltl spotřebitele cenovými údaji, aby nebylo jasné, co přesně některé z těchto údajů znamenají, a aby byl spotřebitel lákán na slevy odvozené z těchto nejasných cenových informací. Žalobce tento další cenový údaj specifikuje jako „cenu, za kterou zboží běžně nabízí k prodeji („Běžná cena“)“. Žádný právní předpis nestanovuje, co se rozumí „běžnou cenou“, po jak dlouhé období musí určitá cena platit, aby se jednalo o „běžnou cenu“ ani jakákoli jiná pravidla pro uvádění takové ceny. Žádná informace o tom, co se rozumí cenou, která je na cenovce přeškrtnutá a ze které je odvozeno procentuální vyjádření slevy, není ani součástí žalobcem používané cenové komunikace (na cenovce se žádné vysvětlení takové ceny nenachází, jak plyne z fotodokumentace, která byla pořízena při kontrolách a je založena ve spisovém materiálu). Takový způsob informování spotřebitele jistě není možné považovat za řádný. Podle platné právní úpravy by měl být spotřebitel informován o nejnižší ceně, aby mohl posoudit výhodnost poskytované slevy. Sleva pak musí být odvozena z nejnižší ceny. Jestliže prodávající na cenovce uvádí i jiné než právními předpisy vyžadované informace, měl by tyto informace vysvětlit a neměl by z nich odvozovat slevu (o slevu se jedná pouze v případě, že prodejní cena je nižší než nejnižší cena). Žalovaný k tomu odkázal na str. 11 napadeného rozhodnutí.
33. Je třeba dle žalovaného zdůraznit, že s ohledem na praxi prodávajících, kteří lákali zákazníky na slevy odvozené z cen, za které se výrobky nikdy nebo téměř nikdy neprodávali, zavedl zákonodárce referenční cenu – nejnižší cenu, se kterou je třeba spotřebitele při informování o slevě vždy seznámit. Nejnižší cena je zákonem přesně vymezená a spotřebitel tak má přesnou představu o tom, o jakou cenu se jedná. Na rozdíl od žalobcem uváděných přeškrtnutých cen, ohledně nichž není jasné, jaká pravidla na jejich určování žalobce (popř. jiní prodávající) aplikuje (neboť o nich spotřebitele žalobce v posuzovaných případech neinformoval). Zavedením přesně vymezené referenční ceny má být předcházeno umělému navyšování cen a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy (srov. pokyny a důvodová zpráva k zákonu č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „novela“). V případě, že by i nadále bylo akceptováno, aby prodávající odvozovali slevu z nějaké jimi zvolené ceny (běžné ceny nebo jakékoli jiné ceny), která není spotřebiteli dostatečně transparentně vysvětlena, a aby nejnižší cena u výrobku sice byla uvedena, ale naprosto upozaděna oproti této jiné ceně, nemůže dojít k naplnění smyslu a účelu dané právní úpravy. Takové informování spotřebitele nelze považovat za řádné, naplňující požadavky ust. § 12a ZOS. V podrobnostech žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí.
34. Žalovaný si je vědom nezávažnosti pokynů, jak uvedl i v napadeném rozhodnutí, přesto jsou cenným zdrojem informací (obdobně jako důvodové zprávy k zákonům či odůvodnění směrnic a nařízení) jak pro správní orgány, tak pro soudy, tak pro samotné adresáty povinností z nich plynoucích či pro širokou veřejnost. Jistě na ně lze odkazovat a

vycházet z nich při výkladu právních předpisů. Žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2024, č. j. 31 A 18/2023-336, ve kterém se soud vyjadřoval k použití sdělení Evropské komise Pokyny k výkladu a uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů: „K tomu soud podotýká, že ačkoliv se jedná o dokument, který není právně závazný, nelze jeho význam opomenout. Výkladový pokyn vydaný Evropskou komisí poskytuje důležité informace o smyslu a účelu právní úpravy z pohledu navrhovatele příslušné právní úpravy, a plní tedy obdobnou úlohu jako důvodová zpráva k návrhu zákona v rámci vnitrostátního legislativního procesu. Přestože tedy nejde o závazný právní předpis, plní důležitou roli, je-li třeba užít teleologického a historického výkladu práva. Pro příkladné užití výkladových pokynů soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52. V tomto rozsudku soud podpůrně použil výkladové pokyny, stejně jako to učinil žalovaný v posuzované věci.“

35. Dále žalovaný nemůže přisvědčit argumentaci žalobce vztahující se k reklamním tvrzením. V tomto případě totiž nebyla posuzována reklamní tvrzení žalobce, ale informace uvedené na cenovkách u výrobků při jejich nabídce spotřebiteli v provozovně. Při nabídce výrobků musí být spotřebitel informován jasně, zřetelně, srozumitelně, pravdivě o všech skutečnostech vyžadovaných právními předpisy. Není možné uvést nějakou informaci nejasně nebo ji následně jiným údajem zpochybnit či vyvrátit. Takové informace pak nelze považovat za řádné. Pokud žalobce uvedl nějakou přeškrtnutou cenu, aniž by zároveň vysvětlil, o jakou cenu se jedná, deklaroval určité procentuální slevy odvozené z této přeškrtnuté ceny, a dále uvedl nejnižší cenu drobným písmem na samém okraji cenovky, nemůže se jednat o informování spotřebitele v souladu s právními předpisy. Je nepochybné, že žalobce porušil ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Žalovaný trval na tom, že posuzované jednání žalobce je protiprávní, tj. formální stránka přestupku podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS byla naplněna.
36. Pokud jde o naplnění materiální stránky přestupku, žalovaný odkazuje na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí, kde se k této otázce dostatečně vyjádřil. Spotřebitel vybírající si výrobky ke koupi pohledem na cenovky u výrobků specifikovaných ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně zjistil, že se jedná o výrobky, u kterých je poskytována sleva – na cenovkách se nacházel údaj „AKCE“ doplněný přeškrtnutou cenou a procentuálním vyjádřením slevy odvozeným z této ceny. Dále spotřebitel viděl aktuální nabídkovou cenu. Na základě těchto údajů se mohl domnívat, že přeškrtnutá cena je nejnižší cenou a uvedené procento tak vyjadřuje, o kolik je aktuální nabídková cena nižší než nejnižší cena. Teprve při bližším zkoumání cenovky si spotřebitel mohl všimnout údaje o nejnižší ceně a poskytnutými informacemi mohl být zmaten. Ve výsledku mohl poskytovanou slevu vyhodnotit jako výhodnější, než ve skutečnosti byla. Nadto v některých případech se o slevu ve skutečnosti ani nejednalo. Materiální stránka přestupku byla jednoznačně naplněna.
37. Žalovaný odmítl, že by byly dány důvody pro zproštění žalobce odpovědnosti za daný přestupek, nedošlo k naplnění liberačního důvodu podle ust. § 21 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný v žádném případě nebyl pasivní, pokud jde o poskytování informací o novele a odpovídání dotazů podnikatelů k výkladu ust. § 12a ZOS, a to již v době před nabytím účinnosti novely. Naopak součinnost České obchodní inspekce byla nadstandardní. Zástupci České obchodní inspekce i Ministerstva průmyslu a obchodu se účastnili kulatých stolů se zástupci Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, jehož členem

je i žalobce, na kterých rovněž vysvětlovali předmětnou právní úpravu a zodpovídali dotazy členů (písemné vyjádření k návrhu novely bylo Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR zasláno již dne 1. 6. 2022, kulatý stůl proběhl např. dne 14. 10. 2022, tedy cca tři měsíce před nabytím účinnosti novely). Odpovědi na dotazy k výkladu ust. § 12a ZOS poskytoval správní orgán i po nabytí účinnosti novely (dne 15. 2. 2023 proběhl další kulatý stůl se členy Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, problematika informování o slevách byla též obsahem přednášky zástupce České obchodní inspekce na odborném semináři Unie podnikových právníků konaném dne 23. 2. 2023). Již od počátku bylo deklarováno, že Česká obchodní inspekce bude při výkladu ust. § 12a ZOS vycházet z pokynů, které byly vydány již dne 29. 12. 2021 (srov. str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí).

38. Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku žalobce, že v případě přestupku podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS se jednalo o trvalý přestupek. Použití nedokonavého vidu slovesa ve vymezení skutkové podstaty přestupku není jediným určujícím kritériem pro posouzení charakteru přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61). Každé z posuzovaných jednání žalobce bylo jednorázovým úkonem spočívajícím v tom, že žalobce v jednotlivých případech specifikovaných ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s ust. § 12a ZOS. Tímto jednorázovým úkonem žalobce vyvolal protiprávní stav, udržování protiprávního stavu však již není vyžadováno. Argumentace žalobce, že v reakci na zavedení povinnosti podle ust. § 12a ZOS zvolil určitou formu cenové komunikace, kterou následně používal vždy při informování spotřebitele o slevě, není důvodem pro to, aby jeho jednání bylo posouzeno jako jeden trvalý přestupek. Rozhodující je již vyvolání protiprávního stavu, aniž by bylo za účelem posouzení odpovědnosti za přestupek dále zjišťováno, zda jej žalobce též udržoval.
39. Výši uložené pokuty pak žalovaný považuje za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu, dostatečně splňující represivní i preventivní účinky a odpovídající pokutám ukládaným v obdobných případech. Výměra trestu byla řádně odůvodněna. V podrobnostech žalovaný odkazuje na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí.
40. Pokud jde o žalobcem předložený průzkum veřejného mínění, žalovaný se k němu dostatečně vyjádřil, a to na str. 9, 10, 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce při informování spotřebitelů o slevě zdůrazňoval jinou referenční cenu, kterou navíc ani nevysvětlil a z níž odvozoval procentuální vyjádření slevy, a naopak zcela upozadil zákonem vyžadovanou informaci o nejnižší ceně. Je proto zcela zřejmé, že pozornost spotřebitelů při pohledu na cenovky posuzované v tomto případě upoutá přeškrtnutá cena (žalobcem nazývaná jako běžná cena) a procentuální údaj a s těmito údaji bude porovnávat aktuální nabídkovou cenu a výhodnost poskytované slevy. Spotřebitelé proto v průzkumu provedeném žalobcem jako nejdůležitější informace označili ty, které žalobce upřednostňoval na cenovce. Spotřebitelé nepředpokládají, že by prodávající informace, jejichž uvedení vyžadují právními předpisy, uváděli skrytě, přehlédnutelně. Naopak vycházejí z toho, že prodávající postupují v souladu s požadavky odborné péče a řádně plní své povinnosti. Podle rozhodné právní úpravy měla být výhodnost poskytované slevy porovnáвана s nejnižší cenou. Tuto žalobce uváděl pouze drobným písmem při spodním okraji cenovky jako nějaký naprosto nepodstatný, doplňkový údaj. Spotřebitelé si této informace vůbec nemuseli všimnout. Pokud si ji všimli, mohli být poskytovanými informacemi zmateni, neboť nejprve posuzovali výhodnost slevy z přeškrtnuté ceny a procentuálního vyjádření slevy.

41. Už samo vyjádření žalobce v odvolání, že: „Co se týče vizuálního způsobu sdělování informací o cenách spotřebiteli (např. velikost písma), předně je nutné zmínit, že dominantní a tučně psaná cenová komunikace je historicky zavedenou komunikační praktikou napříč trhem již několik desítek let, a je tedy vysoce nepravděpodobné, že by tato komunikace byla způsobilá narušit ekonomické chování spotřebitele, který je na tuto komunikaci (sdělování předchozí běžné ceny mimo slevové akce) zvyklý od svých dětských let, přijímá ji a denně ji své ekonomické chování přizpůsobuje dle svých potřeb,“ svědčí o tom, že žalobce nedostatečně přizpůsobil používané cenovky nové právní úpravě, neboť i nadále vedl spotřebitele k tomu, aby výhodnost poskytované slevy posuzovali ve vztahu k běžné ceně, nikoli k nejnižší ceně. Zákonodárce však stanovil jako referenční cenu nejnižší cenu. Pokud by bylo v souladu s právními předpisy posuzovat výhodnost poskytované slevy i nadále primárně z jiných cen než z nejnižší ceny, tato právní úprava by zcela postrádala svůj význam. Spotřebitelé by totiž stále mohli být klamáni a transparentnost při informování spotřebitelů o poskytovaných slevách výrobků by nebyla nijak posílena.

IV. Přezkoumání věci krajským soudem

42. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas ve smyslu ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Žalobce je sankcionován za nesplnění neexistující povinnosti.

43. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce brojí proti přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l ZOS, dle něhož se prodávající dopustí přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s ust. § 12 nebo § 12a uvedené právní úpravy. Dle tohoto ustanovení pak „Informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.“
44. Předně je nutno konstatovat, že právní úprava obsažená ve shora uváděném ust. § 12a byla do ZOS zakomponována na základě čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6 ES ze dne 16. 2. 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019. Uvedený čl. 6a stanoví, že „1. Veškerá oznámení o slevě z ceny musí uvádět předchozí cenu, kterou obchodník uplatňoval po určité období před uplatněním slevy z ceny. 2. Předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího než 30 dnů před uplatněním slevy z ceny.“ Na tuto úpravu pak navazuje rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-330/23, jehož předmětem byla žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – zda čl. 6a odst. 1 a 2 směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě předchozí ceny ve smyslu odst. 2 uvedeného článku. SDEU pak na položené otázky odpověděl tak, že čl. 6a odst. 1 a 2 směrnice 98/6 musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit

výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku.

45. Krajský soud tak na základě shora uvedeného nemohl přisvědčit žalobní námitce, dle níž byl žalobce sankcionován na základě neexistující povinnosti.
46. Gramatickým výkladem uvedeného ustanovení ZOS lze dojít k závěr, že povinností prodávajícího je při oznámení slevy uvést současně nejnižší cenu uplatněnou v předchozích 30 dnech. Jedná se tak nepochybně o cenu, za kterou byl výrobek v tomto časovém horizontu nabízen a prodáván. Směrnice 98/6 stanoví v čl. 6a povinnost uvádět předchozí cenu, kterou pak definuje jako cenu nejnižší, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího 30 dnů pře uplatněním slevy z ceny. Účelem takové právní úpravy je tedy umožnit spotřebiteli získat informaci o tom, kolik stálo zboží dříve a kolik stojí nyní, tedy po slevě.
47. Ve shodě s názorem žalovaného tak lze odkázat na odůvodnění rozsudku C -330/23, v němž se mimo uvádí: „Výklad čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6 v tom smyslu, že by v oznámení o slevě stačilo uvést „předchozí cenu“ ve smyslu odstavce 2 tohoto článku, aniž by tato cena představovala skutečný základ pro výpočet výše takové slevy, by přitom mohl, jak uvedly zejména maďarská, nizozemská a norská vláda ve svých písemných vyjádřeních, ohrozit tyto cíle, zejména pak cíl zvýšit informovanost spotřebitelů, který vyžaduje, aby informace o cenách a o metodách výpočtu oznamované slevy byly zcela jednoznačné. Kromě toho, pokud jde o zvláštní cíle sledované uvedeným článkem 6a, ten má, jak uvádějí pokyny z roku 2021 a jak zdůraznily česká a polská vláda, jakož i Komise ve svých písemných vyjádřeních, zabránit obchodníkům, aby spotřebitele uváděli v omyl tím, že zvýší cenu uplatňovanou před oznámením slevy, a inzerovali tak jejich nepravdivou výši. Výklad čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6 v tom smyslu, že by v oznámení slevy stačilo uvést „předchozí cenu“ ve smyslu odstavce 2 tohoto článku jako pouhou informaci, aniž by ale taková sleva byla ve skutečnosti určena na jejím základě, by přitom v rozporu s tímto specifickým cílem umožnil obchodníkům uvádět spotřebitele v omyl inzerováním slev neodpovídajících realitě, což by bylo v rozporu se samotným cílem článku 6a. Z toho plyne, že k tomu, aby byl respektován zvláštní cíl článku 6a směrnice 98/6 i cíle sledované touto směrnicí obecně, musí být čl. 6a odst. 1 a 2 vykládán v tom smyslu, že v oznámení slevy z prodejní ceny zboží musí být výše této slevy stanovena na základě „předchozí ceny“ tohoto zboží ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku. Z toho vyplývá, že prodejní cena zboží prezentovaná v oznámení jako snížená nemůže být ve skutečnosti stejná jako „předchozí cena“, či dokonce vyšší.“ Je tak zřejmé, že uvádění dalších cen, tedy takových, které právní úprava nevyžaduje, snižuje přehlednost informací a je tak bezesporu pro spotřebitele matoucí. Tyto závěry rovněž korespondují i argumentům uvedeným v důvodové zprávě k novelizaci ZOS, dle nichž je cílem právní úpravy posílení transparentnosti a zabránění umělému navyšování cen a klamání spotřebitelů. Ti pak musí být chráněni před nekalými praktikami formou uvádění zavádějících informací o ceně zboží. Je tedy zřejmé, že povinností obchodníků je uvádět nejnižší cenu a ve vazbě na ni pak odvodit procentuální vyjádření slevy. Případně uváděné jiné ceny je nutno řádně identifikovat a vysvětlit, a to zejména proto, aby nebyly uváděny způsobem, který by byl pro spotřebitele zavádějící nebo zbytečně odvádějící pozornost od podstaty ceny zboží.
48. Krajský soud se tak ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce požadavky platné právní úpravy nenaplnil. Na cenovkách uvedl jinou referenční cenu a z této odvodil procentuální vyjádření slevy. Tuto jinou referenční cenu na cenovce nikterak nevysvětlil a především ji

vedl způsobem, který snižoval pozornost spotřebitele, pokud jde o nejnižší cenu. Spotřebitel se mohl domnívat, že tato jiná referenční cena je nejnižší cenou a mohl tak poskytovanou slevu vnímat jako výhodnější, než ve skutečnosti byla. V případě některých výrobků se navíc o slevu ani nejednalo, neboť nejnižší cena byla nižší než uváděná aktuální platná nabídková cena. Takovou situaci nelze akceptovat, a to ani v případech, že nejnižší cena na cenovkách byla uvedena. Nejnižší cena totiž byla napsána při samém spodním okraji cenovky, a to drobným písmem. Pozornost spotřebitele upoutala především aktuální nabídková cena, která byla na cenovkách uvedena nejvýrazněji. Dalším výrazným údajem bylo slovo „AKCE“. Spotřebitel byl dále přitahován přeškrtnutou cenou, kterou odvolatel v odvolání vysvětluje jako cenu „původní“, „běžnou“, a dále údajem o procentuálním vyjádření slevy, které bylo odvozeno od přeškrtnuté ceny. Takové informování spotřebitele o nejnižší ceně bezesporu nenaplnuje požadavky ust. § 12a odst. 1 ZOS.

49. Lze souhlasit s žalovaným, že je tak zřejmé, že žalobce nabízel spotřebitelům slevu z jiné než nejnižší ceny a z této jiné ceny též odvozoval procentuální vyjádření slevy. Takový postup je ve zjevném rozporu se smyslem dané právní úpravy, která má zamezit právě tomu, aby prodávající klamal spotřebitele ohledně skutečné výše slevy. Žalobcem zvolený způsob informování o nejnižší ceně nenaplnuje ani požadavek transparentnosti při oznamování slev. Spotřebitel mohl v důsledku jednání žalobce vyhodnotit poskytované slevy (pokud se vůbec o slevy jednalo) jako výhodnější, než ve skutečnosti byly. Právní předpisy nestanovují povinnost uvádět „původní“, „běžnou“ cenu, její uvedení tak dominantním způsobem, jak učinil žalobce, přitahuje pozornost spotřebitele. Spotřebitel se tak může domnívat, že se jedná o nejnižší cenu.
50. Vzhledem k výše uvedenému lze považovat argumentaci žalobce, že zákonodárci nic nebránilo v tom, aby zavedl podrobná pravidla pro specifikaci písma a jeho velikosti v rámci cenové komunikace, za nedůvodnou. Žalovaný tak v souladu se zákonem zhodnotil, že žalobce uvádí na cenovkách ceny, které nemá povinnost uvádět, tyto ceny nikterak nevysvětluje a uvádí je takovým způsobem, že jsou pro spotřebitele matoucí a snižují jeho pozornost, pokud jde o nejnižší cenu. Takové jednání je v rozporu s platnými právními předpisy.
51. Jak vyplývá z judikatury - rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2024, č.j. 55 A 7/2024 – 91 - pro spotřebitele je klíčové, aby reálně chápal, kolik mohl dříve za zboží zaplatit a kolik stojí nyní. Jakékoliv jednání, které tento cíl maří, přímo popírá účel a smysl dotyčného ustanovení. Primárním účelem ZOS je nepochybně posílení postavení spotřebitele jakožto slabší strany smluvního vztahu. Spotřebitel tak musí být chráněn proti nekalým praktikám, mezi něž zajisté uvádění zavádějících informací o ceně patří. Je rovněž nutno zdůraznit, že pokud zákon stanoví povinnost uvést nejnižší cenu za 30 dní před slevou, je to proto, že průměrný spotřebitel sám nemůže tuto informaci spolehlivě zjistit a je odkázán na serióznost prodejce. Je proto pro tohoto spotřebitele klíčové, že informace o slevě musí být srozumitelná, transparentní a věrohodná. Průměrný spotřebitel samozřejmě nemá detailní přehled o historických cenách a spolehne se na to, co mu prodejce prezentuje.
52. Navíc je nutno zdůraznit, že uvedené závěry odpovídají i požadavkům stanoveným shora vzpomínanou směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/6 ES ze dne 16. 2. 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019.

Formální stránka přestupku

53. Krajský soud s odkazem na shora uvedené nemohl přisvědčit názoru žalobce, že v jeho případě došlo k nenaplnění formální stránky přestupku. V projednávané věci je totiž zřejmé, že žalobce porušil ust. § 12a písm. a) ZOS, takže jeho jednání naplňuje znak protiprávnosti. Žalobcův odkaz na komentářovou literaturu, který vychází z předpokladu absence znaku protiprávnosti, pak není případný.

Materiální stránka přestupku

54. K této námitce krajský soud uvádí, že podle ust. § 5 zákona o přestupcích je za přestupek považován společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Porušení právních povinností tedy musí být zároveň společensky škodlivé, aby se jednalo o přestupek. Takový závěr ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021 – 37, z níž lze dovodit, že materiální stránkou správního deliktu má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech. Tedy za situace, kdy se k okolnostem jednání naplňujícího formální znaky skutkové podstaty přestupku přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
55. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s těmito zásadami uvedl, že v tomto případě se však o takovou situaci nejedná. Nejde o situaci, kdy by byly dány okolnosti, které vylučují, aby vytýkaným jednáním byly porušeny nebo ohroženy právem chráněné zájmy společnosti. Spotřebitel nebyl řádně informován o nejnižší ceně, jak je vyžadováno ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Mohl se domnívat, že poskytovaná sleva je výhodnější, než ve skutečnosti byla. To je zvláště patrné u výrobku Tablety do myčky Somat Excellence 4in1 48 ks (viz výše). Závažnost tohoto pochybení rozhodně není bagatelní, naopak se jedná o mimořádně závažné protiprávní jednání. Bez jakýchkoli pochyb došlo k naplnění materiální stránky příslušného přestupku. Krajský soud se tak se závěry žalovaného podpořenými konkrétními případy shoduje a plně na ně odkazuje.

K případnému zproštění odpovědnosti

56. Krajský soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že v případě žalobce nedošlo k naplnění liberačního důvodu podle ust. § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, dle něhož právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Za vynaložení potřebného úsilí za účelem zabránění vzniku přestupku nelze v žádném případě považovat aktivní poptávání na výkladové nejasnosti, ani účast na odborných debatách. Žalobce tedy neuvedl žádnou skutečnost, v níž by bylo možno vynaložení veškerého úsilí ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona o přestupcích spatřovat a svým postupem porušil povinnost danou mu ust. § 12a písm. a) ZOS. K této námitce naopak žalovaný upozorňuje na skutečnost, že příslušné subjekty měly informace k výkladu tohoto zákonného ustanovení již v průběhu legislativního procesu. Navzdory tomu žalobce nastavil slevy tak, že tomuto zákonnému ustanovení a výkladovým pravidlům odporovaly. Žalobce tedy neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. K naplnění liberačního důvodu tedy nedošlo.

K trvajícím přestupku

57. Při hodnocení námítky, že jednání žalobce, ve kterém je spatřováno porušení ust. § 12a ZOS, mělo být posouzeno jako trvalý přestupek, vycházel krajský soud z ust. § 8 zákona o přestupcích, podle něhož „trvalý přestupek je takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.“ Jednání žalobce, kterým došlo k porušení ust. § 12a písm. a) ZOS, však za takto vymezený trvalý přestupek označit nelze. Ve shodě s názorem žalovaného lze naopak

konstatovat, že takové jednání bylo naopak jednorázovým úkonem spáchaným tím, že žalobce v jednotlivých případech jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s ust. § 12a ZOS. Každé z posuzovaných jednání bylo jednorázovým úkonem. Tímto jednorázovým úkonem žalobce vyvolal protiprávní stav. Tento závěr nemůže být vyvrácen tvrzením, že pochybení vycházejí z téhož systémového nastavení cenové komunikace slev. Žalobce nepochybně protiprávní stav vyvolal. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že ve vymezení skutkové podstaty přestupku podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, které se vztahuje nejen k porušení ust. § 12a ZOS, ale i k porušení ust. § 12 ZOS, je sice použit nedokonavý vid, nicméně popisované jednání je svým charakterem jednorázovým úkonem, u kterého není rozhodné, zda je protiprávní stav udržován. Tento závěr je pak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu – rozsudkem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61, z něhož lze dovodit „Jak také uvedl již městský soud, je třeba přisvědčit stěžovateli, že gramatický výklad a užití nedokonavého slovesa ve skutkové podstatě deliktu není jediné určující kritérium pro posouzení jeho charakteru, nýbrž je třeba posoudit povahu a podstatu správního deliktu a zejména charakteristiku jeho objektivní stránky, kdy pro trvalý správní delikt svědčí určitá míra trvalosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29).“

Nepřiměřená výše pokuty

58. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že orgán prvního stupně se zabýval relevantními kritérii pro určení výše trestu danými ust. § 37 a násl. zákona o přestupcích. Ve prospěch žalobce hodnotil, že porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS bylo zjištěno u tří druhů výrobků při jedné kontrole, přičemž toto množství považuje za nízké. Dále jako polehčující okolnost posoudil, že žalobce dosud nebyl orgánem prvního stupně pravomocně sankcionován pro porušení dané povinnosti. Nad rámec uvedeného pak lze souhlasit s názorem žalovaného, že mělo být jako k přitěžující okolnosti přihlédnuto k tomu, že u výrobku Tablety do myčky Somat Excellence 4in1 48 ks žalobce odvozoval slevu z ceny, za kterou nebyl výrobek po dobu téměř roku a půl vůbec prodáván, jak je podrobně popsáno výše. Jak žalovaný podrobně odůvodnil výše, nyní projednávaný přestupek považuje za velmi závažný, a to zejména vzhledem ke zjištěním vztahujícím se k výrobku Tablety do myčky Somat Excellence 4in1 48 ks. Z tohoto důvodu považuje žalovaný tento přestupek za nejzávažnější, z hlediska použití absorpční zásady je k ostatním přestupkům přihlíženo jako k přitěžující okolnosti [ust. § 40 písm. b) zákona o přestupcích]. Žalovaný má za to, že úhrnná pokuta ve výši 245 000 Kč (součet pokut uložených v těchto dvou sbíhajících se řízeních) je zcela přiměřená, odpovídající okolnostem případu a dostatečně splňující represivní a preventivní účinky. Ke snížení uložené pokuty nebyly žádné důvody. Krajský soud těmito závěry přisvědčuje.
59. Na základě uvedených skutečností neshledal krajský soud jakýkoliv důvod pro to, aby správními orgány uloženou pokutu snížil.
60. Nelze rovněž souhlasit s názorem žalobce, dle něhož mu nebyla ze strany žalovaného poskytnuta potřebná součinnost a ohledem na nově zavedenou povinnost uvádět informace o nejnižší ceně. Žalobce přehlíží, že již před nabytím účinnosti novely ZOS byly za účelem podrobného výkladu jeho ust. § 12a vypracovány k datu 29. 12. 2021 pokyny, které na konkrétních případech výklad a požadavky nové právní úpravy ozřejmily.

K průzkumu veřejného mínění

61. Krajský soud předně s odkazem na shora uvedené zdůrazňuje, že nová právní úprava ust. § 12 ZOS ve světle výkladu SDEU najisto postavila, že dané ustanovení musí být vykládáno v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku, když touto předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího 30 dnů před uplatněním slevy z ceny. Takto jednoznačně vytyčené právní závěry nemohou být zpochybněny či vyvráceny názory jednotlivých spotřebitelů ve formě zákaznického průzkumu. Krajský soud tedy nevyhověl žalobnímu požadavku na provedení důkazu ve formě průzkumu veřejného mínění týkajícího se názoru spotřebitelů na cenovou politiku prodejce.

Procesní vady řízení

62. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, dle níž řízení bylo stíženo procesní vadou. Ve shodě s názorem žalovaného odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36, který uvádí, že „Jádrem sporu je tedy otázka, zda vada řízení spočívající v nevedení společného řízení za současného uložení sankce v rozporu se zásadou absorpce je důvodem pro zrušení všech správních rozhodnutí o sbíhajících se deliktech (zde správních rozhodnutích vydaných v prvním i druhém řízení), anebo jen správních rozhodnutích o těch ze sbíhajících se deliktů, o nichž bylo rozhodnuto později (zde správních rozhodnutí vydané ve druhém řízení). V souladu se zásadou absorpce (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější) je účelem společného řízení uložení pouze jedné pokuty, přičemž pro určení její výše se použije sazba pokuty za správní delikt nejpřísněji postižitelný (§ 125g odst. 3 zákona o silničním provozu; srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS). Zákonná úprava je však neúplná, jelikož (vedle jiného) neřeší, jak postupovat, není-li z jakýchkoli důvodů společné řízení vedeno. Judikatura Nejvyššího správního soudu v této souvislosti dospěla k závěru, že se při správním trestání přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů (viz citovaný rozsudek čj. 1 As 28/2009-62, odstavec 28, a tam citovaná judikatura; srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, čj. 2 As 426/2017-62, odstavec 22 až 31). V souladu s nimi nesmí být pachatel trestného činu ani ku prospěchu, ani na újmu, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, proto není pro trestání souběhu trestných činů bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, nýbrž použití absorpční zásady (viz citovaný rozsudek čj. 1 As 28/2009-62, odstavec 31). Spojitost vedení společného řízení a nutnosti aplikace absorpční zásady je tedy i pro oblast správního trestání poměrně volná, společné řízení je „pouhou procesní cestou, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, čj. 6 As 116/2017-53, odstavec 11). Pokud by proto z navazujících správních rozhodnutí o sbíhajících se správních deliktech bylo uplatnění absorpční zásady patrné, nelze nevedení společného řízení považovat za vadu řízení, která má vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Navzdory tomu, že pro nedostatečný právní základ nelze zrušit předcházející správní rozhodnutí a uložit souhrnný trest, není důvod, proč by správní orgán neměl při ukládání následné sankce přihlížet k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty (srov. citovaný rozsudek čj. 1 As 28/2009-62, odstavec 32). Důsledkem popsanych závěrů je rovněž to, že v pořadí první rozhodnutí o jednom z více sbíhajících se správních deliktů nelze zrušit pouze pro vadu řízení spočívající v nevedení společného řízení, jež by měla za následek porušení absorpční zásady. Tímto rozhodnutím nemůže být při trestání prvního

z více sbíhajících se správních deliktů tato zásada porušena, proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty. V této souvislosti není rozhodné, kdy byl ten či onen z více sbíhajících se správních deliktů spáchán nebo kdy o něm bylo zahájeno správní řízení, nýbrž okamžik, kdy o něm bylo rozhodnuto.”

63. S odkazem na takto prezentovaný názor Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že vedení samostatných řízení nelze považovat za procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí

Nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí

64. Krajský soud označil za nedůvodnou námitku žalobce, dle níž žalovaný neuvedl, z jakého závazného právního předpisu dovozuje povinnost vztahovat výši slevy primárně k nejnižší ceně a uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem. Žalovaný dostatečným způsobem vyjasnil, jakou povinnost způsobující společenskou škodlivost žalobce porušil. Žalobce přitom neuvedl žádnou skutečnost, v níž by bylo možno vynaložení veškerého úsilí ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona o přestupcích spatřovat.

Návrh na položení předběžných otázek

65. Krajský soud v návaznosti na rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330/23, tak jak byl shora prezentován, považuje za zřejmé, že sleva z ceny zboží musí být odvozena z nejnižší ceny, neboť o slevu z ceny se může jednat pouze v případě, pokud je prodejní cena nižší než nejnižší cena. V případě, že je sleva z ceny stanovena na základě jiné ceny než nejnižší ceny, odporuje to čl. 6a směrnice o cenách, resp. ust. § 12a ZOS. Závěry SDEU tak lze považovat za jednoznačné a poskytující odpovědi na nejasnosti ve výkladu dané povinnosti. Je tedy najisto postaveno, jakým způsobem má obchodník slevu z ceny prezentovat. Za těchto okolností není žalobcem navrhované položení předběžných otázek důvodné.
66. Krajskému soudu na základě shora uvedeného tak nezbylo, než žalobu s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
67. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývá, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. února 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.